

– Jag tycker om dig, Frank. Du är ärlig.

4.

Lusten att jobba försvann. Jag fortsatte ändå. Problemet var att jag inte längre kunde dyka ner i arbetet för att få tiden att gå. Det hjälpte inte. Den stod stilla. Jag var tvungen att vänta ut tiden. Jobben fanns där, men de var inte längre någon utväg, inte längre några substitut.

De krympte till en mindre del av vardagen, inte större än någon annan. Det irriterade mig. Jag trodde jag hade funnit det ideala arbetet, det arbete som inte tillät fritiden att existera, som inte tillät minnena att dominera. Jag funderade på att byta jobb. Jag hade alltid velat bli brandman. Det, om något, måste vara ett heltidsjobb, tänkte jag. Efter några telefonsamtal la jag det på hyllan. Jag var i det närmaste för gammal, ingen utbildning, inga jobb och de jobben som fanns verkade inflyttade idrottsmän ha patent på.

Allt kändes passé. Mina känslor var utslitna redan innan de vuxit sig mogna. Mina idéer omöjliga redan innan jag försökt sätta dem i verket. Människorna runt om mig hade kommit så mycket längre. Jag stod och trampade vatten. Jag längtade efter att få fylla trettio. Fyrtio. Pensionärens självklara och förtjänade frid. Till den dag då kroppen var så sliten att den bara tillät ro. Jag längtade efter en självklar tid. Efter vanliga bekymmer som jobb och ekonomi, jag längtade till stillsamma hemmakvällar framför tv:n med fru och barn.

Jag kände mig ensam. Redaktören syntes sällan till. Han var oftast hos Monika och när han var hemma låste han in sig. Han sa att han jobbade. Jungfrukammaren kändes öde, så som det känns när människor väljer riktningar utan att veta varför. För att de blivit tillsagda att så ska det vara. Så som det känns när människor bor på ett ställe utan att egentligen veta vad de gör där. Jag gick vilse i den. Den stora mäktiga lägenheten; den vackra spiralformade trappan med sina fönsternischer, den stora avlånga hallen, sovrummen med sina lutande tak, balkar och takfönster, Stora rummet som var just stort, ljust och stort, med den långsmala fönsterraden som kikade ut från taket, utsikten över Stenstaden där Södra Stadsberget med sitt jättehottell kikade fram mellan husen, en vacker bild, och mitt i bilden Betlehemskyskans kors som lyste i guld några kvarter längre bort. Avståndet till korset sträckte sig över en hel kontinent, över hav, miljoner människor, savanner, allt var stort, jag var liten, hela den gamla och imponerande lägenheten växte sig över mitt huvud och antog en hotande ställning och jag hade ingenstans att gömma mig. Det var mitt hem.

Jag gick på tomgång. Sov, åt, tittade på video och försökte vänja mig vid

tanken att aldrig få träffa Lisa igen. Alla känslor var bekanta känslor. Inga överraskningar. Inte ens Karin. Vi träffades en del, men jag brydde mig inte. Jag var nollställd. Jag kunde inte frammana några nya, spännande och stora känslor för Karin. Jag såg ingen anledning. Ändå kunde jag inte stå emot henne, det var så mycket jag behövde, så mycket jag trodde mig behöva. Jag ville leva ett vanligt liv, få finnas till, känna att det fanns någon som brydde sig om mig. Det gjorde Karin. Hennes engagemang i mig kändes smickrande. Ändå kunde jag inte ta det till mig. Det var farligt. Jag hade bränt ut mig. Jag hade inga känslor över till ett nytt förhållande. Jag hade inga känslor över till mig själv. Ändå gick det i vågor. Jag försökte skapa ett intresse, ibland kändes det som om jag lyckades, ibland äcklades jag av mitt hyckleri. Hon förstod aldrig att jag lurade mig själv. Jag borde ha sagt ifrån. Borde ha låtit bli att träffa henne, men det gjorde jag inte. Några halvtaskiga försök lyckades jag åstadkomma: Inget förhållande. Inte nu. Hon svarade: Visst. Bara vänner. Men det var bara en fråga om veckor. Dagar kanske. Hon visste det, jag visste det. Jag kände att hon väntade in tillfället, för varje dag som gick försvann mitt motstånd mer och mer. Karin fanns där, öppen och varm, hon fanns där för mig. Det var så självklart för henne. Ibland kände jag mig som ett slags present som hon fått och som hon tänkte använda sig av. Hon höll bara på att öppna omslagspapperet. Snart skulle jag ligga framför henne i all min prakt bredvid det blommiga Grattis-kortet. En present för hennes vackra händer att ta på.

Jag försökte stå emot. Jag var otrevlig. Ställde villkoren och brydde mig inte om vad hon tyckte. Hon förstod mig. Hon förstod alltid. Ingenting jag gjorde var fel, åtminstone kunde allt jag gjorde förklaras. Hon hittade på ursäkter åt mig. Jag tackade och tog emot.

Slutet av februari kom emot oss med rasande fart. Vintern vägrade fortfarande göra oss sällskap. Dagarna var bleka, opersonliga, likgiltiga inför alla som försökte leva dem på ett vettigt sätt, nätterna svarta och kompakta med stora dobermannhundar som vaktade grindarna.

Jag var hembjuden till Karin på middag. Hon bodde centralt i en liten tvåa. Sparsamt inredd, gamla slitna möbler, tyger på väggarna och tras mattor på golven.

Jag kom dit vid sjutiden, matbordet var dukat med levande ljus och på en av fönsterbrädorna stod en doftlykta och spred en behaglig, nästan avtrubbande doft av lavendel över lägenheten.

– Det är en magisk doft, skrattade hon. En kärleksdoft som gör män svaga.

Från stereon hördes flöjtmusik där jag stod i vardagsrummet, fortfarande med ytterkläderna på. Jag tog av mig, hängde rocken på den gamla gröna

tamburmajoren i den lilla, så gott som obefintliga, hallen och satte mig i tvåsitssoffan framför det provisoriska soffbordet; två träbackar, en träskiva och en mönstrad, tjock duk ovanpå.

– Tycker du om Gunilla von Bahr?

– Vem?

– Gunilla von Bahr. Det är hon som spelar flöjt. Helt underbart.

– Det är fint, sa jag.

– Skogsmusik, sa hon.

Hon stökade i den lilla kokvrån och hade ett hemmasytt förkläde på sig.

– Jag är snart klar. Du kan väl hålla upp vin.

Vinflaskan på matbordet som stod vid fönstret var redan öppnad. Jag hällde i de två glasen, ställde mig i den dörrlösa öppningen till köket och gav henne ett. Hon stökade omkring i det varma köket. Ugnen spred värme och hennes panna var fuktig av svett. Hon hade sminkat sig sparsamt, precis lagom mycket för att framhäva ansiktsdragen, släppt ut håret som hon brukade ha uppsatt och målat naglarna.

Maten var klar. Karin ställde fram en stor ugnform med lasagne och vi satte oss. Ute var det som vanligt vintermörkt, den bara marken lyckades varken reflektera ljuset från månen eller från gatlyktorna. Bara stearinljusen spred ljus i den lilla lägenheten och flöjtmusiken var nästan plågsamt mysigt.

– Jag trodde inte du åt kött, sa jag.

– Ibland. Men aldrig korv. Jag avskyr korv, sa hon och log.

– Jag gillar korv, sa jag.

– Skulle det vara ett problem?

Jag ryckte på axlarna.

– Du fick det att låta så.

– Jag bara tänkte högt.

Hon skrattade till, la håret tillrätta och tog en tugga mat.

– Är du aldrig ledsen? frågade jag.

Hon funderade en stund, tog upp vinglasen och höll det framför ansiktet med båda händerna.

– Inte ofta. Det är inget kul.

– Jaha, och då låter man bara bli. Det verkar enkelt.

Hon log.

– Jag tycker sällan det finns anledning att vara ledsen. Visst, det gör ont ibland, vissa människor gör ont, men det är svårt att gå omkring och tycka synd om sig själv, tycker jag. Allt är ju en oerhörd gåva. Tänk att få vakna varje morgon och ha en hel dag på sig att bara finnas till.

– Du måste skämta, sa jag.

Hon skrattade till lite.

– Det kanske lät lite väl romantiskt. Men är det inte så det är? Det är så jag känner det. Men det är klart jag blir ledsen ibland. Då försöker jag ta mig ut i skogen, plocka bär och sådant. Örter. De kokar jag te på sedan. Ibland sover jag över i skogen och när jag kommer hem har det gått över.

– Menar du allvar?

– Visst.

– Så det är inte svårare än så?

– Nä. Inte egentligen. Naturen är viktig för mig.

– Viktig är en sak, men att säga att naturen läker alla sår eller vad fan du menar, det är väl ändå lite väl naivt.

– Inte om det funkar.

– Varför bor du i en trång lägenhet i stan då?

– Jag vet. Det rimmar illa. Jag drömmer också om ett hus i skogen. Men jag vill mer än så, jag vill bo i ett stort hus med andra människor, odla min egen mat, ha färsk ägg, örtapotek, komposthögar och allt sådant... en hel liten by, en ekologisk by... men det är inte så lätt, jag klarar det inte själv, jag vill ha någon eller några att börja bygga upp det här med och det tillfället har inte kommit än. Det är därför jag bor såhär, det är billigt.

– Det låter som om du vill ta avstånd från samhället.

– Inte alls. Tvärtom. Det är fel, tycker jag. Fegt. Men jag är övertygad om att man kan förändra samhället genom att bo i små ekologiska byar så länge man bara ser till att inte isolera sig utan sprider kunskapen. Det finns föreningar jorden över, bland annat i Brasilien, som har kontakt med varandra och försöker få vanliga människor att börja tänka annorlunda. Jag vill inte bo i skogen med vänner och låtsas som om inte samhället finns. Förstår du vad jag menar?

– Jag tror jag har drabbats av en kulturkrock.

Hon skrattade till igen.

– Det är inte alls så konstigt. Det har ju alltid funnits bönder, det är först på senare tid som det hela har blivit något konstigt, flummigt. Varför ska det vara det?

– Ja, säg det du.

– Fördomar, kanske. Från sjuttioalet. Eller rättare sagt åttiotalet när allt som hände mellan sextiofem och sjuttiofem var fult.

– Hade det varit snyggt hade det väl funkant.

– Det är inte så enkelt. Det tar tid. Men människan har så bråttom.

– Har du de ekologiska kunskaperna då?

– En del. Resten kommer av sig självt.

Vi hade ätit klart och Karin hällde upp kaffe.

– Skulle du kunna leva så? frågade hon.

– I skogen? Jag vet inte. Jag menar, det är ju alltid det man drömt om.

Ett hus vid havet eller något sådant. Men den drömmen hör liksom bara till, jag tror inte den är så allvarligt menad. Jag skulle förmodligen få spader efter några veckor och längta efter kabel-tv, McDonalds och krogarna. Sorgligt men sant, sa jag och skrattade.

Karin skrattade inte.

– Hade du väntat dig det? sa jag. Är du besviken.

– Jag hade inte väntat mig någonting.

– Men du ville kolla läget. Ifall att.

Hon blev allvarlig.

– Jag dras till dig. Jag vet inte varför. Jag tycker du är enkel, jag gillar människor som har närmare till skratt än till gråt.

– Jag tror inte du känner mig speciellt väl.

– Det är kanske just det jag gör. Jag tror inte det här är du.

– Jag sitter här. Alltså är det jag. Det är jag som är Frank. Och det är länge sedan jag skrattade.

– Jag tror inte det är som du säger. Jag skulle vilja att du delar mina drömmar.

– För att kunna dela någon annans drömmar måste man först ha egna.

– Har du inte det?

– Inte nu längre.

– Jag tror du ljuger.

– Du skrämmer mig, sa jag och drack av vinet för att ha någonting att göra. Din självklarhet skrämmer mig. Jag är inte van.

Hon reste sig och gick fram till stereon. Hon hade jeans på sig. Inga märkesjeans, bara vanliga, ganska slitna blåjeans. En enkel och enfärgad t-shirt. Tofflor. Hon hade ingen bh. Hon behövde ingen, hennes bröst var små.

– Vad vill du höra? Jag har inte så mycket.

– Det spelar ingen roll.

– Jag har mest bara klassiskt.

– Det blir bra.

– Vad sägs om filmmusik?

– Visst.

När också kaffet var uppdruckat bar hon in kopparna i köket, ställde in mjölken i kylan, tog fram en flaska vitt vin och började skala av korken.

– Har du sett Veronikas dubbelliv? frågade hon.

– Ja.

– Det är filmmusiken vi lyssnar på.

– Jag vet. Jag har skivan.

– Har du?

Hon kom fram ur köket och ställde sig i öppningen.

– Är det konstigt?

– Visst är det det. Den är ovanlig. Det är nog ett tecken, log hon och återvände till vinflaskan.

– Jag tror inte på tecken, sa jag.

Hon kom tillbaka, satte sig bredvid mig i soffan, räckte mig ett glas och vred på sig så att hon satt vänd mot mig.

– Skål Frank. För något vi inte vet vart det bär.

– Skål, sa jag. Tack för maten.

Hon log diskret åt mitt sätt. Jag kände mig pressad.

– Har du några planer för ikväll?

– Jag är ju här.

– För i natt?

Jag svarade inte. Undvek hennes blick.

– Det var inte så jag menade, sa hon och rodnade en aning. Men jag har ett förslag. Ett litet äventyr.

– Ska vi göra inbrott?

– Vill du sova under bar himmel i natt? Med mig?

– Sov ute? Det är ju för fan vinter!

– Det är inte så kallt. Och jag har två sovsäckar, specialsovsäckar för nätter under bar himmel ... de tål minusgrader. Det är underbart, Frank. Att bara lägga sig ner i skogen, skyddad från vinden av de höga träden och se stjärnorna spela över himlen ...

Musiken var mäktig, jag satt och försökte minnas filmen, placera musiken i händelserna. Musiken byggde upp en spänning och nästan exploderade i kvinnokörer och dova, närmast bedjande stråkar. Det måste ha varit något slags klimax just här. Jag försökte följa de två kvinnorna i minnet, men lyckades inte.

– Vill du göra det med mig? Det finns inga krav. Vi kan ta med oss vinet, varma kläder och möta natten på det sätt den ska mötas.

– Jag har bara jeans och rock med mig.

– Du kan låna varmare kläder av mig. Jag gör det ändå. Och du kommer att ångra dig om du inte gör det. Och tacka mig om du följer med.

Hon satt ihopkrupen i soffan och hade dragit upp knäna under hakan. I grenen hade hennes jeans skurit in i skåran en aning. Det stora t-shirten dolde alla konturer av bröst och mage. Hennes kropp påminde om Lisas. Inte fullt så spröd, lite längre och fylligare bak. Men annars. Det långa håret låg utsläppt över axlarna, hennes läppar var smala och strama, ibland inbillade jag mig att de darrade till av upphetsning. Vände jag bort blicken en aning kunde jag få för mig att det var Lisa som satt där. Min lem började styvna.

– Vi tar med oss vinet.

– Härligt! utbrast hon och slängde sig över mig i en varm kram och gav

mig en kyss på kinden. För ett ögonblick kände jag hennes tungspets leka mot min hud. Jag tog tag om henne rygg och tryckte henne krampaktigt mot mig.

Försiktigt tog hon sig loss, reste på sig och började rumstera om. Hon tog fram en picknickkorg, packade ner vinet i den, bredde mackor och la dem i folie, tog kastrullen från spisen och fyllde en termos med te. Jag satt hela tiden kvar i soffan och rökte.

– Frukost, sa hon och pekade på termosen.

– Om vi lever så länge, sa jag.

Sedan gick hon fram till en av garderoberna och lyfte ut en träningsoverall och gav den till mig. Den var prydligt upphängd på en galge.

– Den här kan du ha, den är skön.

Jag tog overallen och höll den framför mig.

– Den här måste vara för stor för dig.

– Det är egentligen inte min.

– Vems...?

– Det är en skugga som brutit sig loss och lämnats kvar. En relief, skulle man kunna säga.

– Var det länge sedan?

– Evigheter.

Tillsammans med sovsäckar, vinflaskor och picknickkorg tog vi oss ner genom trapphuset och ut till Karins bil, en gammal röd bubbla. Vi åkte upp på Norra berget, parkerade på parkeringsplatsen vid vandrarhemmet. Jag fick agera packåsnan medan hon visade vägen. Hon ledde mig rakt in i skogen.

– Jag vet exakt var vi ska ligga. Jag har ett favoritställe här.

Vi kom ut till stigen som gick längs med bergskanten och där utsikten över stan var som finast vek hon av, började klättra nerför berget, nerför de branta klipporna och det var så mörkt att vi knappt såg någonting. Vi hasade oss nerför klipporna tills vi fick fast mark under fötterna och snart planade terrängen ut lite grann och vi gick in i den täta granskogen. Så kom vi fram till en liten plätt omgiven av träd och stora stenblock. Det var omöjligt att se platsen uppifrån stigen. Klockan var närmare midnatt, det var mörkt, stadens ljus skymdes av träden. Karin ställde sig triumferande framför mig.

– Här är det, viskade hon. Visst är det fint.

Hon ställde ner korgen och jag surrade upp liggunderlag och sovsäckar, vek upp dem och la dem bredvid varandra med huvudändarna vända upp mot bergstoppen. Det var identiskt lika säckar, mörkblå, i mörkret syntes de knappt. Jag tog av mig rocken, hade overallen under, drog ner dragkedjan på sovsäcken, satte mig i den och drog upp kedjan igen. Jag tog upp vinet ur korgen. Jag satt i Karins sovsäck och hade hennes exmans trä-

ningsoverall på mig. Karin tog av sig jeansen och kröp halvvägs ner i sin säck i bara strumpor, trosor, t-shirt och stickad kofta.

– Jag är van, sa hon. Visst är koftan mysig, jag har själv stickat den. Faktiskt till och med kardat ullen själv.

Jag satt i min sovsäck och såg mig omkring. De stora, tysta, avklädda träden som stod alldeles stilla i natten. Från stan hördes enstaka bilar på håll, från skogen då och då knakande grenar. Det var verkligen magiskt. Månen var halv och trängdes nästan undan av tusentals stjärnor; en del blinkade svagt, andra lyste kraftfulla och lockande. Karin lutade sig mot mig.

– Titta på stjärnorna, sa hon. Ska vi tälja oss en slangbella och skjuta oss ett eget stjärntecken?

Hon skrattade till.

– En vän till mig har en liten pojke på fem år, Kalle. Han sa en gång att det var han som gjort alla hålen i himlen. Med sin slangbella.

– Det låter som en god idé.

Vi smuttade av vinet och fnissade, la oss på rygg och såg förbi träden. Tittade man intensivt på stjärnhimlen kändes det som om den både krympte och blev större på samma gång, som om den sakta närmade sig oss samtidigt som den blev en kupa över våra kroppar.

– Ser du Stora Björn? Rakt upp, där! pekade Karin.

– Ja, jag tror det, jag vet inte, jag är inte så bra på stjärnbilderna...

– Då ska jag lära dig. Det finns kraft att hämta där. Orion är min favorit trots att jag är Oxe. Förresten, vad är du?

– Kräfta.

– Det borde jag ha förstått, sa hon och skrattade. Få se nu... ja där, ser du?

Hon pekade mellan träden och visst såg jag en massa stjärnor, men inga figurer.

– Börja vid bältet, sa hon. Det är tre stjärnor i rak linje. Därifrån är det lätt att följa kroppskonturerna upp och sedan ut mot hans båge. Ser du hur han spänner den?

Hon låg med huvudet tätt emot mitt så att våra blickar kunde följas åt, pekade och berättade om de olika stjärnbildernas symbolik och betydelser. Hennes hår kittlade mot min kind. Jag hade dragit upp sovsäcken mot hakan. När hon berättat färdigt låg vi tysta och kikade upp mot himlen. Jag hade lärt mig urskilja Stora och Lilla Björn, Orion, De tre vise männen och Venus, aftonstjärnan. Venus var min favorit för den var enklast att hitta. Det var verkligen tyst, vi kunde höra grenarna skava försiktigt mot varandra likt smeksamma hälsningar, det var en lätt bris som satte dem i rörelse och det var svårt att tänka sig att det var vinter.

– Tycker du det är äckligt med hår under armarna?

- Va... hurså?
- Jag har hår under armarna. Jag vill vara naturlig. Tycker du det är äckligt?
- Jag vet inte... spelar det verkligen någon roll?
- Många män tycker det är äckligt.
- Fick jag välja skulle jag nog vara utan, jag menar, jag får ju inte välja, det är ju upp till dig. Jag har aldrig tänkt på det så mycket, de flesta rakar sig ju.
- Jag trivs bäst med hår.
- Då tycker jag du ska ha det.
- Jag har träffat många som tycker...
- Det spelar ingen roll. Det är säkert.

Karin smög in sin hand i sovsäcken och hittade min. Våra fingrar slöt sig om varandra och jag låg där på rygg, utomhus i februari, och undrade hur fan jag hade hamnat där, lätt berusad, rädd, osäker, man, tjugosex år, ingen familj, inga barn, en massa minnen från saker som varit, minnen som vägrar försvinna, som inte vill vara bara minnen, som ständigt tränger sig på och kräver min uppmärksamhet, omedveten om framtiden, vad jag skulle göra, hur jag skulle göra det, jag låg och stirrade upp mot himlen, försökte se förbi stjärnorna, försökte få himlen och rymden att öppna sig för mig och undrade om Lisa satt där någonstans och tittade på oss. Jag ville känna dåligt samvete för att jag låg så nära Karin, men kunde inte förmå mig till det.

– Jag har tänkt på en sak, sa jag. Tänk om man kunde fläta ihop håret på sig själv och den man älskar. Då skulle man och kvinna verkligen höra ihop. Om jag skulle gå någonstans så vet jag att hon följer med och om jag skulle vakna någonstans där jag inte ska vakna så vet jag att hon ligger bredvid.

Karin svarade inte. Jag vände mig mot henne. Hon sov redan. Jag reste på huvudet, la mitt ansikte mot hennes kind och andades in hennes värme. Jag tog tag i hennes hår och höll det i handen. Hon snusade lätt och doftade skog. Jag undrade om det var Karin jag luktade. Eller ett fantasifoster. Och hur kommer det att vara i morgon?

5.

Det var vid den här tiden som drömmarna kom. När jag äntligen trodde att Charlotta släppt sitt grepp. Det var länge sedan hon hade figurerat i mina tankar, länge sedan hon dominerat min vardag. Det var bara fråga om några månader, men jag kände det som om jag gått in i en ny era, först Lisa och

nu Karin hade tagit upp utrymmet, nytt kaos hade ersatt gammalt kaos, tiden med Charlotta var förbi. Till och med tiden efter Charlotta var förbi.

Jag vaknade upp om morgnarna med värk i kroppen. Med olustkänslor som malde sig igenom mina förmiddagar. Jag visste inte var de kom ifrån. Jag hade aldrig varit bra på att minnas drömmar, såg oftast bara diffusa och märkliga situationer som inte hade med verkligheten att göra. Jag drömde aldrig filmvis. Bara fragment.

Jag trodde det var vädret. Jag trodde jag åt dåligt, att jag sov för lite. Jag käkade c-vitaminer och ginsengpiller till frukost. Jag drack flera stora glas vatten varje kväll. Jag hade ingen förklaring till varför jag mådde dåligt. Det fanns ingen speciell känsla att ta på.

En förmiddag när jag satt i bilen och körde bara för att köra, när jag försökte fly undan olustkänslorna på trånga landsvägar bland farliga kurvor och tjälskadad asfalt, hörde jag en bekant låt på radion. Det var då jag vaknade. Jag vaknade och drömmarna kom till mig. Plötsligt fanns de där, bilderna från drömmarna. Glasklara. Alltid olika bilder, alltid samma symbolik. Det var jag, det var Charlotta och det var hennes nya man. Jag nere på knä, krypandes för henne, hon omfamnad av sin nya, vackra, stora och starka man, hånfullt skrattande åt mig. Jag försökte få kontakt, försökte få henne att tala med mig, men hon bara slog bort det. Hon hade inte tid. Hon hade annat för sig. Hon blottade bröstet för mig, drog sedan igen skjortan, skrattade och gick sin väg tillsammans med honom.

Hon ringde och bad mig möta henne, men hon kom aldrig. Jag är ledsen, fnissade hon, men det rann till och tiden flög iväg för oss. Du förstår väl.

Hon sökte upp mig. Vi åkte i hennes bil tillsammans. Hon la sin hand på mitt lår och lät den vandra upp mot gylfen. Plötsligt reste sig hennes man ur baksätet.

Jag fick se på hur de älskade. Tog jag ett steg framåt försvann de. Ett steg bakåt och de kom tillbaka. Pekade på mig och skrattade.

En gång kände hon inte igen mig. Vi möttes på en strand, jag sprang fram till henne. Vem är du? Charlotta, älskling, det är jag! Hur vet du mitt namn? Men det är ju jag, Frank! Jag har inte tid. Gå härifrån! Annars skriker jag. Så la hon sig ner på sin handduk, knäppte upp bikiniöverdelen och slöt ögonen mot solen. De där har jag smekt, Charlotta! Och kysst. Minns du inte? Samtidigt kom hennes man gåendes upp ur vattnet.

Hon fanns inte där på dagarna. Bara på nätterna. Hon tog mina drömmar i besittning och vägrade lämna dem. Vardagsbilder från vår tid tillsammans kom tillbaka. Minnen. Hårda ord. Allting kom fram genom drömmarna. Alltid med anspelning på sex, men det var inte sex det handlade om. Sex var bara det enklaste vapnet för henne att säga det hon egentligen ville säga. Likgiltigheten. Att hon inte längre hade plats för mig. Att hon inte

längre orkade bry sig om vår torftiga relation. Att hon hade något bättre. Jag visste allt detta. Varför var hon tvungen att påminna mig? Vad var det i mig som var tvunget att komma ut, vilken destruktiv sida försökte lägga snaran om min hals? Jag kunde inte förstå. Jag tyckte jag hade betalat tillräckligt.

I ena hörnet av mitt rum stod en kartong med gamla foton. Den hade länge varit en av mina viktigaste ägodelar. De senaste tio åren av mitt liv låg dokumenterade i den slitna bananlådan; jag brukade söka mig tillbaka i tiden med hjälp av dem. Men det var länge sedan nu. Minnena såg så ljusa ut på bilderna. De blev vackra. Jag ville inte påminnas om vackra minnen: ansiktsuttryck och armar och ben och semestrar och fester. Jag hade lurat mig själv med hjälp av dem alltför många gånger. Lurats att tro att det hade funnits något bättre i mitt liv. Kanske var det så, men jag ville inte få det bekräftat. Inte än en gång. Jag hade lyckats slita mig loss, jag ville inte tillbaka.

Drömmarna fick mig att närma mig bilderna igen. Flera gånger de senaste dagarna hade jag stått framför kartongen och tvekat. Jag ville jämföra bilden av Charlotta i drömmen med fotografierna. Kolla vad som fanns i hennes ansikte, leta efter uttryck. Men jag var rädd för hennes skönhet, jag visste att den fanns där bland bilderna. Kanske kunde bilderna bekräfta drömmarna som fantasimonster. Kanske skulle hennes skönhet få mig att ramla än djupare. Å andra sidan var jag också rädd för att hitta samma hårda ögon, samma avsky som besökte mig om nätterna. Jag vågade inte. Jag höll mig ifrån lådan.

Mina konstnårsreportage började vinna gehör. Tidningen beställde fler, de tänkte köra en serie om det fria, oetablerade skapandet i Sundsvall. Hittills hade jag själv valt ut vilka jag ville träffa, gått runt på de små gallerierna, tittat på tavlor och antecknat intressanta namn. Jag hade bläddrat bland kommunens ansökningar till kulturstipendiet och de mappar konstnärerna skickat in, försökt hålla mig till sådant jag tyckte om.

Efter det tredje porträttet fick jag flera samtal från konstnärer som bjöd ut sig åt min penna. Jag fick inbjudningar till olika konstklubbar, konstkollektiv, ateljéer. Det var en ovan situation. Jag kunde sitta hemma och välja mina reportage. Den var både enkel och obehaglig, som om jag inte ansåg mig ha rätt att sålla bort människor jag inte kände.

Ett av telefonsamtalen fastnade jag för. Det var en ung kvinna, i min egen ålder, som målade på betong. Hon hade sten i själva tavlorna, dova och gälla färger blandade med granit, gråsten och andra mineraler, färger blandade i depressiva, osymmetriska mönster, ibland bara färgskalor, ibland symboler.

Jag hade precis varit och hälsat på i hennes ateljé, satt på mitt rum och

renskrev anteckningar, när jag hörde hur det bultade på dörren. Tisdag eftermiddag i mars, Redaktören fortfarande på jobbet, skrivbordslampans sken lyste upp skuggor i rummet. Jag reste mig och gick ut i hallen, drog på mig ett par tofflor och stegade nerför trappan till dörren. Det var ingen där.

– Hallå?

Jag hörde hur någon öppnade ytterdörren, stängde den bakom sig och långsamt började klättringen uppför till mitt fort. Först såg jag bara paraplyskaffet och en ljusbrun kappa som kom runt hörnet, men strax var jag väldigt medveten om personen som stannade vid Centerns trappavsats. Det var Charlotta. Vi såg på varandra, hon hejade, knappt hörbart. Jag visste inte vad jag skulle säga.

– Jag ska inte stanna, jag kom för att...

– Kom in!

– Jag hinner inte, sa hon, jag ska gifta mig.

Hennes ögon var mindre än någonsin och tittade rakt förbi mig, fixerade på väggen bakom.

– Nu?

– Jag kom för att berätta att jag ska gifta mig. Jag tyckte att du skulle veta det.

– Jag vet ju att du skulle... jag trodde ni redan... vill du inte komma in en stund?

– Jag hinner inte...

– Åkte du hela vägen hit för att...

– Vi är på genomresa.

– Säg bara inte att han sitter utanför i bilen och väntar.

– Peter är på stan. Vi ska träffas strax... borta vid torget, turistinformationen. Jag ville bara berätta för dig.

– Varför då?

– Jag vet inte. Så att jag inte gör något fel.

– Det skulle vara skönt.

– Vadå?

– Om du gjorde fel.

– Varför då?

– För att bryta mönstret. Så att jag skulle kunna se ner på dig för omväxlings skull.

– Jag ser inte ner på dig.

– Vill du inte kolla hur jag bor?

– Det är ingen idé.

– Vet han om det?

– Jag tyckte inte det spelade någon roll.

Det spelade ingen roll, det var inte viktigt, det var bara en utflykt, en anspråkslös vinpicknick, en avstickare till det förgångna, till skuggornas land där förhållanden hänger livlösa i fallskärmar. Skuggor som blivit för gamla. De rör sig inte längre.

– När är det?

– Snart.

– När?

– Om någon månad.

– När Charlotta?

– Hurså?

– Helvete, det är ju därför du kom hit. När är det?

– Jag vill inte att du ska komma.

– Tror du jag skulle göra det?

– Du, sa hon, jag har många ljusa minnen.

– Jag drömmer om dig, Charlotta. Jag har börjat drömma om dig. Jag vet inte varför, det är först nu på sista tiden. Den senaste veckan bara. På nätterna, flera nätter i rad. Jag vet inte varför, jag kan inte förklara det. Du kanske kan hjälpa mig. Det är inga roliga drömmar.

– Vi gjorde vad vi kunde. Mer gick inte.

– Vill du ha en kopp kaffe?

– Tack för breven, Frank. Men skriv inga fler är du snäll.

Hon skruvade på paraplyet som hon höll i med båda händerna. Charlotta i Sundsvall. För att säga en sak och sedan försvinna lika hastigt som hon kommit.

– Utraderad, va?

Hon tog några snabba steg uppför trappan, gav mig en kort kram och vände sig om för att gå därifrån. Jag tog tag i hennes hand och höll henne kvar, hon vände sig bort.

– Fem minuter. För att hjälpa oss båda.

– Jag måste gå.

Och hon gick. Jag hörde dörren mot gården slå igen där jag stod kvar och höll upp lägenhetsdörren.

Jag gick tillbaka in, snurrade runt i hallen, in i Stora rummet, in till mig, tillbaka ut och in igen utan att veta vart jag skulle gå. Jag hade just vant mig vid tanken att Lisa var borta, hade just börjat vänja mig vid att ha Karin runtom mig, mycket försiktigt visserligen, men ändå. Jag hade börjat planera veckovis i stället för timvis, jag kunde gå på stan utan känslan att alla skrattade åt mig. Och så kom Charlotta. Först i drömmarna, sedan på riktigt.

Jag stal en flaska av Redaktörens vin och slog mig ner i min läsfätölj. Jag satt där, kanske en timme, kanske längre. Tittade mig omkring i rummet,

lyssnade efter ljud från trapphuset, bläddrade i böcker för att hitta mening-
ar eller ord som kunde få mig att tänka på annat. Jag satte på en skiva, lyss-
nade på en låt, bytte, rev bland gamla vykort och flyttkort, gick ut i köket
och letade i skafferiet, slog på tv:n, satte mig i soffan med vinglaset, tittade
på klockan, lät tv:n stå på och gick därifrån.

Jag satt i fåtöljen igen. Såg mig omkring i rummet igen, såg mina saker,
mina tavlor, de två bilderna på Lisa, såg mina smutskläder som låg i en
hög i ena hörnet, såg takfönstret som stod på glänt, såg skivspelaren som
gick runt, såg morgonrocken som satt på en krok bredvid dörren, såg all-
ting, såg min högstadieskola, den lilla söta koreanskan i 7c som hade skå-
pet under mig, skoldanser och tonårstjejer med fönad lugg och läppglans,
såg väggarna i mitt rum i Sundsvall, såg salskrivningar på gymnasiet, för-
sta fyllan, såg Lisas päronformade halssmycke runt den uppsvällda halsen,
såg utlandssemestrar i Volvon med mamma och pappa, tv-serier från när
jag var liten: Gänget och jag, Magnus och Brasse. Ljusa sommarnätter på
cykel på väg hem från bästa kompis, sommarfukten, vinterdoften,
tobakskiosken, stunder ihopkrupen i sängen i pojkrummet bakom låst dörr
med porrtidningar som låg spridda över sängen, jag kramade armstödet på
fåtöljen och kunde känna Charlottas sköte, hon hade öppnat på benen åt
mig, jag kände den lena huden i vecket mellan lår och kön, det krusiga
håret, den lite varmare huden, värmen som det gick att sära på, att komma
in i, plötsligt rörde jag vid en annan kvinnas kön, för första gången, jag var
fjorton då, det var på en fest, jag och en flicka jag aldrig träffat förut, vi låg
på hennes säng, min kompis Fredrik och hans tjej i soffan i samma rum,
ett tredje par i vardagsrummet och jag tar på hennes små bröst under blu-
sen, jeansen och kläderna på, den nerdragna gylfen, hur jag trängs med
det smala läderskärpet på vägen ner, min hand innanför hennes trosor, vi
lyssnar på Bright eyes med Art Garfunkel, det lilla hålet som jag till slut
hittar; den märkliga, lite sträva fukten, den mystiska doften på mitt finger
och jag vägrar tvätta händerna på flera dar. Hon hette Birthe. Jag träffade
henne aldrig igen. Och det första samlaget, något år senare, jag hade bli-
vit man. Jag var där. Jag var där igen, jag var överallt. Jag var hos
Charlotta. Jag öppnade fotolådan och bläddrade bland fodralen, de som jag
tidigare så ambitiöst numrerat i rätt tidsordning och skrivit små stödord om
innehållet på. Snart satt jag i fåtöljen med en hög bilder i knät, lådan var
rensad på alla fodral som det stått Charlotta på. När jag satt där kom
Redaktören hem, visade sig i min dörröppning, tittade på vinflaskan, sa
”det där är mitt vin”, muttrade något mer och gick därifrån.

Jag stirrade på bilderna, bläddrade febrilt, kände knappt igen mig själv
på dem. Jag såg så annorlunda ut. Inte bara det att jag var yngre och hade
kortare hår, ögonen var annorlunda, hållningen, säkerheten. Fanns den där

då eller hade jag bara låtsats? Det hade aldrig varit så självklart. Ändå blev jag osäker. Kunde fotografierna verkligen ljuga så? Och Charlotta... Bilderna var som jag mindes dem. Det var en annan Charlotta som såg upp på mig från de tummade bilderna än den Charlotta som spottade på mig i mina drömmar. En annan... men vem? Jag letade efter bilder jag inte visste vilka de var, bläddrade och bläddrade, hann knappt se motiven innan jag fortsatte till nästa, när jag var klar med en film slängde jag den på golvet framför mig och tog upp nästa. Jag gick fram som en slättermaskin över Charlottas och mitt förhållande så som det var dokumenterat på hundratals bilder, bilder som jag var säker på ljög, som jag ändå trodde stenhårt på, bilder som var precis så ljusa och fulla av färger som jag hade inbillat mig, målade i nyanser vi aldrig hade sett, glädje och skratt avlöste varandra, varför i helvete var vi inte uppriktiga för, hur kunde vi sitta och le in i objektivet när vi i stället borde ha slitit ifrån varandra kameran och slagit den i småbitar, varför tog vi oss inte ur lögnen, varför klättrade vi inte ur de vackra ramarna som satt uppsatta på väggarna. Jag bläddrade häftigt bland bilderna, satt och vred mig i fåtöljen och råkade stöta ner askfatet från armstödet, dessa bilder, dessa lögner, denna verklighet med sina nerkletade, klibbiga vita väggar, klister som rann och droppade, som fångar upp alla minnen likt äckliga bruna flugfångare som hänger i spiraler, som fångade upp döda ting, fraser, ögonblick, smekningar och kroppsspråk, ett litet trångt rum utan dörrar, fången i buren som klättrar längs med gallret, som gnider sig med svettiga händer mot det svala stålet, denna inomhuskonsert över minnets förbannelse jag inte kunde bli kvitt, de här jävla bilderna: Charlotta påklädd, Charlotta halvnaken, Charlotta i min lägenhet, Charlotta hemma hos sig, Charlotta på ett fik, Charlotta vid sin bil, Charlotta med sin familj, Charlotta på fest, jag på fest, Charlotta och jag i samma rum, i samma soffa men i varsin värld, dessa bilder som jag bokstavligen brottades med i fåtöljen, skuldkänslan som var så påtaglig att man kunde ställa den i bokhyllan och damma av ryggen var fjärde vecka, vinet som smakade skit, Redaktörens fula nuna, Karins jävla hår under armarna, cigaretterna på Charlottas balkong, glappkontakten i stereon, Karin säger: Jag tycker om dig Frank, askfatet på golvet, Lisas mockajacka och de nervösa händerna... Charlotta säger "jag har många ljusa minnen"... min gamla skjorta som hon haft på sig... den skitiga stentrappan med sina fossiler... Lisa säger "jag undrar om det känns behagligt"... mitt skägg... mitt ansikte på de här bilderna som jag inte kände igen... som skrämmer mig...

Jag tog bunten med bilder i mitt knä och vräkte ut dem över golvet, jag tog det halvfulla vinglaslet och slängde det med våldsam kraft efter bilderna, det spräcktes mot väggen och rött vin stänkte ut över väggar, bilder, golv, över täcket på madrassen och någonting ekade i rummet, jag hörde det

långt borta, jag satt rakt upp i fåtöljen, överallt var det fotografier, spräckt glas och så hörde jag någon som skrek, en röst som tog sig in i mitt huvud, jag satt och stirrade rakt fram, jag såg ingenting längre, den rödstänkta väggen försvann, den blev grå, den löstes upp och försvann långt bort, jag såg suddigt, jag kände fukt, jag såg Charlotta Lisa och Karin leende springa hand i hand genom rummet vända mot mig som i en dans runt midsommarstången jag var midsommarstången jag var alltings centrum de dansade för mig jag såg hur det öppnades ett hål i golvet hur de sprang rakt ut över hålet hur de för någon sekund verkade sväva över det där hålet innan de föll de föll hand i hand Charlotta först sedan Lisa sedan Karin de sprang rakt ner i hålet hand i hand och deras ansikten var förvridna i skrik, jag hörde någon som skrek, någon som ropade mitt namn, jag vände huvudet mot dörren, långt därborta stod Redaktören, med öppen mun såg jag på honom, med blöta ögon, saliv hängde från mungipan, skivan hade tagit slut och plötsligt var det alldeles tyst, allt som hördes var mitt bultande hjärta och min flåsande andhämtning och jag var alldeles utmattad och sjönk ner i fåtöljen.

– Hur är det?

– Va?

– Varför skriker du?

Jag sjönk ännu längre ner i fåtöljen.

– Magnus ringde. Han kommer hit till helgen.

Jag satt kvar. Jag orkade inte se på honom.

– Det är inte mer synd om dig än någon annan, sa han sedan och lämnade rummet.

Jag satt kvar. Jag var ensam i rummet igen. Jag var alldeles matt. Huvudet dunkade, Redaktörens röst gick runt i min skalle, jag försökte tända en cigarett men mina händer skakade så att tändsticka efter tändsticka bröts av mot asken, jag slängde asken på golvet, jag la ifrån mig cigarettpaketet, jag började frysa, jag ville ha en tröja, jag orkade inte leta efter någon, ändå reste jag på mig och jag kände till min förvåning att skuldrorna inte var så tunga som jag hade väntat mig. Spänningen som funnits likt ett elakt spunnet nät över hela rummet fanns inte längre kvar, ett lugn vilade runtom mig, ett krossat lugn som verkade gå omkring och samla ihop sig självt, huvudet värkte men kändes samtidigt klart, nyduschat, jag hade en känsla i mig som jag inte kunde placera, en känsla som nästan ville få mig att le, jag såg mig omkring i förödelsen på golv och väggar, men det kändes som om jag flöt ovanpå, som om jag satt fast i en lina några meter ovanför golvet och inte annat kunde än le åt eländet. Jag stapplade fram till sängen och sjönk sakta ner på madrassen på golvet. Lakanen var rödsprängda och en glasskärva hade letat sig in i ett av vecken vid fotändan. Jag tog upp

den och höll den i handen, kände den vassa kanten mot fingrarna, strök med fingrarna mot den skarpa, ojämna kanten. Jag funderade på att trycka till, jag funderade på att krama handen runt glasskärvan, jag skulle kunna krama handen runt glasskärvan, jag skulle kunna krama hårt. Jag släppte skärvan på golvet, lutade mig tillbaka tills väggen tog emot och blev ett stöd för huvud och rygg. Blundade och rummet snurrade för mina ögon, men när jag öppnade dem igen såg jag allting, kunde iaktta alla detaljer i rummet igen och jag kände mig lätt, upplyft. Magen pirrade förväntansfullt, jag kände mig nästan förälskad, jag kände ett slags hopp komma nerstigandes och krypa in min kropp. Det var en mycket märklig känsla. Men den var inte otäck.

6.

Magnus kom på fredagen med eftermiddagståget. Redaktören mötte upp vid stationen. Han hade noga förberett Magnus ankomst: lagt upp ett städschema för Jungfrukammaren, skrivit inköpslista, dukat till middag redan vid lunchtid. Tre flaskor vin var framställda på ena bordsänden, wokpannan stod på sin ställning på andra änden. I mitten en fulladdad kandelaber. I kylskåpet stod ett antal djupa tallrikar och fat överdragna med plastfolie, i dem låg hackade och skurna grönsaker, kyckling och räkor. Det var bara ris som inte var förberett. Bordet var dukat för sex personer: oss tre, Monika, Fabian och Karin. Redaktören hade bjudit Karin utan min konsultation på samma sätt som han tidigare gjort med Lisa.

I flera dar hade han pratat om helgen, Magnus besök, middagen.

Jag stod fortfarande kvar i Stora rummet och betraktade det iordningställda men än så länge tomma kalaset när jag hörde dörren slå. De kom i klump: Redaktören, Magnus, Monika och Fabian. Efter att Magnus kramat om mig gick han en snabb husesyn, ställde sig mitt i Stora rummet och sa:

– Fy fan vad märkligt! Fast härligt.

Och sedan:

– Var är hon?

– Vem?

– Sjuksköterskan förstås.

– Du menar Karin. Hon kommer nog när som helst.

Redaktören höllde upp varsin whisky, vi fyra vuxna satte oss vid matbordet och skålade. Fabian satt på golvet framför öppna spisen och byggde Lego.

– Fy fan vad märkligt, sa Magnus igen. Det var ett tag sedan sist.

Prick sju kom Karin. Magnus log igenkännande och hälsade.

– Vi har ju setts. Men aldrig blivit presenterade vad jag minns.

– Det stämmer nog, sa Karin.

– Häll upp ett glas till, sa Magnus till Redaktören som småsprang till skåpet och plockade fram ett glas.

Hon hade klätt upp sig. Redaktörens uppspelthet inför helgen hade smittat av sig på henne. De hade dagen innan stämt träff utanför Hemköp för att tillsammans ordna med inköpen. Hon tyckte det skulle bli vansinnigt spännande att få uppleva en middag med ”det riktiga Jungfrukammargänget”. Det sa hon nu igen.

– Inte riktigt, sa jag. En saknas.

– Vem då? sa Redaktören.

– Trevligt att få kvinnligt sällskap, sa Monika.

– Trevligt med sällskap över huvud taget, sa Magnus.

Karin och jag hade knappt setts de senaste dagarna. Efter Charlottas besök ringde jag upp henne och berättade. Hon hade suttit tyst och lyssnat noga. Sedan hade hon sagt:

– Du och jag bör nog inte träffas den här veckan. Inte förrän på fredag.

– Varför inte?

– Jag vill träffa dig. Men jag törs inte nu.

– Varför inte.

– Du är inte stabil. Jag är rädd för att det kan skada oss båda.

– Hur fan vet du vad som skadar mig?

– Det är en känsla jag har.

– Allting är så jävla planerat. Måste det vara så?

– Jag försöker tänka framåt.

– Jag kanske inte vill tänka framåt. Jag kanske vill träffa dig nu just därför att Charlotta var här.

– Jag tror inte det vore bra. Men jag tänker på dig.

Hennes ädelhet var så markant att den irriterade mig. Hon hade förstått rätt. Men jag hade nästan lust att missköta det hela lite. Dittills hade allt gått efter familjerådgivningens broschyr. Jag var inte säker på att jag ville spela ett så moget och korrekt spel. För det var ändå ett spel det handlade om. Teater. Som alltid. Det var jag övertygad om.

Det var bara frågan om vem av oss som skulle tappa masken först.

Vi hade ännu inte älskat med varandra. Jag försökte vid ett tillfälle då vi var hemma hos henne, men även den biten skulle skötas rätt. Men tro inte att jag inte vill, hade hon sagt.

Middagen gick av stapeln. Redaktören satt vid ena änden och skötte wokpannan, vi andra lastade våra tallrikar fulla med kyckling, räkor och grönsaker som vi räckte över till honom. Han la ner det i pannan, omsorgs-

fullt, varje person hade sin lilla yta, utom Fabian som delade med Monika, och han höll noga isär mathögarna. Inte en endaste liten grönsak halkade över på fel sida. Redaktören och Magnus höll låda. Karin var entusiastisk och försökte hänga med, jag svarade på tilltal och Monika satt tyst. Fabian hade redan tröttnat och klättrat ner på golvet till legohögen. Jag sneglade då och då på Monika, det var någonting som inte stämde, men hon vägrade möta någon annans blick.

Till kaffet plockade Redaktören fram konjak. Det var bara Monika som tackade nej. Karin drack mer än hon brukade. Redaktören började bli full och Magnus hade för länge sedan inlett en diskussion med Karin om journalistik och försvarade kvällstidningarna. Karin försökte streta emot men eftersom hon aldrig läste dem var hon chanslös. Hon kände inte till den världen. Magnus snackade bort henne med argument hon inte kunde relatera till. Jag satt som ett slags mellanting av Redaktörens umgängeslust och Monikas tystnad. Det var en märklig situation. Så gick Redaktören på toa och jag fick chansen att närma mig Monika. Jag böjde mig fram lite över bordet.

– Hur är det?

– Bra.

– Det känns inte så.

Hon tittade ner i bordet och jag kunde se på hennes kropp att hon satt och trummade mot golvet med ena foten.

– Det är saker på gång, sa hon. Jag vill flytta.

– Det är väl okej. Din lägenhet är inte världens mysigaste, sa jag samtidigt som jag förstod vad det handlade om.

Monika tittade på mig, nästan vädjande. Samtidigt kom Redaktören tillbaka och Monika kröp in i sitt skal igen. Han ställde sig bakom hennes stol, la armarna om hennes bröst och kysste henne på halsen. Hon svarade genom att luta sitt huvud mot hans kind och ta tag i hans händer.

– Nej, sa han, nu ska vi göra någonting åt ditt humör, min älskling. Vad sägs om lite samba?

Monika hann aldrig hålla kvar hans händer, utan han rätade på kroppen och gick in till sig, plockade bland banden och kom tillbaka samtidigt som sydamerikanska rytmer dånade ur högtalarna. Han ställde sig snett framför Monika, höll den ena armen bakom ryggen, sträckte fram den andra, bugade överdrivet och sa:

– Min sköna madam, vill damen dansa?

Monika reagerade inte. Redaktören kom av sig.

– Hör du inte? Det är ju din musik. Den finns i ditt blod, det har du ju själv sagt.

Monika stirrade rakt fram på mig.

– Snälla Monika...

– Jag vill inte!

Redaktören rätade på sig igen och gick runt bordet och upprepade proceduren framför Karin. Hon verkade fortfarande exalterad över det faktum att vi alla var samlade och tackade med förtjusning ja.

Synen var absurd. Redaktören och Karin dansade tafatt samba, Fabian skrattade och dansade med, drog i deras ben, Monika satt på sin stol vänd bort från de tre, Magnus och jag vid andra långsidan av bordet med fritt synfält mot teaterscenen.

När första dansen var slut gick jag och bytte musik. Redaktören protesterade, men jag försökte så diskret som möjligt be honom hålla käften. Det lyckades. Stämningen lättades upp lite grann. Vi sköt undan matbordet en aning och fick ett större dansgolv. Mig ville Monika dansa med. Karin bjöd upp Magnus, Redaktören dansade med Fabian. Ett tag höll alla varandra i hand och vi dansade runt i en stor ring. Som en enda stor familj. Men även det urartade. Efter ett tag lämnade Redaktören ringen, ställde sig i mitten och hoppade och började snart kosackdansa. Han klarade det i ungefär fyra sekunder, sedan låg han på golvet och sprattlade. Han blev kvar där. Han hade druckit lite mer konjak än vad som var nyttigt. Magnus sparkade på Redaktören där han låg på golvet. Fabian skrattade och gjorde som Magnus. När Redaktören lyckats kravla sig upp sjönk han ner i en av fåtöljerna framför tv:n och somnade. Monika och Fabian ursäktade sig kort därpå och försvann in på Redaktörens rum. Kvar var Magnus, Karin och jag.

– Välkommen till en riktig Jungfrukammarmiddag, sa jag till Karin.

Magnus ville gå på krogen. Jag avböjde. Karin verkade inte heller angelägen.

– Vi tar det i morgon i stället, sa jag.

– Jag går en sväng ändå. Alltid är det någon man känner.

– Akta dig för poliser, sa jag.

Magnus log lite finurligt.

– Ingen fara. De har flyttat.

– Jaså?

– Rattfylla. Tvångsflyttning till Gävle.

– Hur vet du det?

– Kvällstidningsjournalistik, sa han och blinkade mot Karin.

– Välkommen tillbaka, sa jag.

– Vi får se.

Karin stod och borstade tänderna med min tandborste. Hon hade dragit upp blusen som hängde slarvigt utanpå den långa, mörkblå kjolen. Jag knackade på den öppna dörren.

– Behöver du en egen madrass?
Hon skakade sakta på huvudet och log.
– Helst inte, sa hon med tändkräm runt munnen.
Jag gick in till mig, klädde av mig allt utom kalsonger och satte mig i skräddarställning på madrassen. Karin kom strax därpå och ställde sig på golvet framför mig med benen en aning isär. Så drog hon blusen över huvudet.
– Jag vill älska med dig.
Hon stod kvar på golvet med naken överkropp och armarna hängde rakt ner.
– Men jag kan inte så länge bilderna hänger där.
Jag sneglade mot bilderna på väggen. Den i mitten saknades fortfarande.
– Hon är död, sa jag.
– Ändå. Jag kan inte.
– Och jag kan inte ta ner dem.
Hon såg plötsligt osäker ut och la armarna i kors över bröstet.
– Jag kan inte ta ner dem bara för att få älska med dig. Inte nu. De åker nog ner så småningom, men det får ta den tid det tar. Hon är inget hot längre.
– Hon är ett stort hot. Större än du kan ana.
– Tror du det?
– Jag vet det. Ett lika stort hot som Charlotta. Och allt annat som du bär med dig. Fattar du inte det?
Jag kröp ner under täcket.
– Vi behöver inte älska. Vill du sova med mig åtminstone?
– Men jag vill älska! Jag vill göra en massa saker med dig. Frank. Äta, handla, gå på stan, prata, träffa vänner, gråta. Allt! Men framför allt älska.
– Det blir nog tid till det också, sa jag.

På lördagen skulle det bli vernissage. Sven Ekholm, Sundsvalls mest kände konstnär, skulle ställa ut. Ekholm bodde i USA, men hade en herrgård utanför stan där han ibland vilade upp sig. De senaste dagarna hade han synts promenerande på stan. Sven Ekholm var en bastant man i sextioårsåldern, på fotografier alltid avbildad med läsglasögonen långt ner på nästippen, jeans och skitiga kavajer. Han hade inte ställt ut i stan på många år och det var, om inte årets, så i alla fall månadens stora händelse. Även jag hade på sätt och vis blivit engagerad. Veckan innan hade tidningen bett mig skriva en kortare text till ett av hans konstverk. Den skulle komplettera en längre intervju som de hade köpt från en frilansbyrå. Jag visste ingenting om honom, hade bara sett någon enstaka målning förut, men det brydde jag mig inte om. Jag var ju konstskribent nu. Jag nöjde mig med tio rader betraktande text om tavlan,

ingen kritik, fullständigt subjektivt hade jag försökt skriva vad jag såg. De hade tagit in det.

Karin gick efter frukost, Monika och Fabian efter lunch. För första gången på länge var det bara vi tre. Inga kvinnor. Ingen Lisa. Bara vetskapen om dessa personer, känslor inför dem som skyfflats på hög inom oss. Förändringar vi bar med oss. Människor som kommer och går.

Magnus var lojt uppspelt. Redaktören nedsjunken.

Jag tog på mig Redaktörens roll, på något sätt överdrivet mån om att reda ut andras problem. Vi satt oduschade runt tv-bordet med varsin kopp kaffe.

– Vad är det som händer? sa jag.

Ingen tog åt sig.

– Det är lördag, sa Magnus.

Vi satt bakåtlutade i fåtöljer och soffa och tittade förbi varandra.

– Redaktören, sa jag, hur är det?

– Jag vill inte tala om det.

– Men kanske prata, sa Magnus.

Jag tog en klunk av det mjölkjumma kaffet.

– Det borde du.

Redaktören tog fjärrkontrollen, slog på tv:n och bläddrade igenom våra tre kanaler. Han fastnade för TV 2:s testbild.

– Är det kris?

Han fortsatte fingra på kontrollen, ökade volymen och den entoniga signalen borrade sig in i väggar och tak.

– Stäng av! sa Magnus.

– Bor du här? sa Redaktören och drog ner ljudet.

– Är det kris?

– Jag vill inte tala om det.

– Tänker hon flytta?

Redaktören reste sig, hytte med pekfingret mot mig och markerade att jag var inne på farligt område, tog med sig kaffet och gick in till sig. Innan vi hunnit fundera över det kom han ut igen.

– Jag vill inte prata om det. Acceptera det, är ni snälla.

Magnus sa:

– Det var inge kul på krogen i går. Bara fjortisar.

– Bra för dig, sa jag.

– Jag tar en promenad, sa Redaktören.

Redaktören hade fått en inbjudan genom landstinget, jag hade fått en genom tidningen. Magnus tänkte vi smuggla in. På inbjudan stod det att dörrarna öppnades klockan 17, vi kom dit halv sex. Lokalen var överfull när

vi kom. Sundsvalls kulturelit var där, allt från kulturintendent Gillgren till stans popstjärna. De två lokaltidningarnas kulturskribenter gick längs raderna av konstverk med öppna munnar och sneglade då och då på varandra för att vara säkra på var de hade den andre, upplädda medelålders kvinnor tog villigt emot den champagne som bjöds och råkade hela tiden vara i närheten av fotoblixtarna. Till och med Stockholmstidningarna hade skickat upp recensenter.

Det var varmt i lokalen, ett större rum och två mindre, pannor och överläppar var fuktiga, kavajer hängde på stolar och tomma plastglas stod upp-radade på fönsterbräderna. Jag hade redan hunnit tappa bort både Redaktören och Magnus. Jag stod framför ett av de större verken när någon knackade mig på axeln. Det var Anne. Först tittade vi bara fånigt på varandra. Sedan sa hon:

- Jag vill be om ursäkt.
- Jag också.
- Det behöver du inte. Vad vi gjorde var fel.
- Jag hade inte behövt skriva det där brevet.
- Det var i alla fall ärligt.
- Jag var ganska förvirrad.
- Hur är det?
- Sådär. Okej, antar jag.
- Saknar du henne?
- Ibland. Ibland är det skönt. Som en befrielse. Men jag hade velat skiljas som vänner.
- Jag träffade henne aldrig igen.
- Jag har förstått det. Lustigt, jag målade upp bilder om hur Lisa flyttade in i Jungfrukammaren.
- Du var nog ganska förvirrad.
- Redaktören kom gående emot oss och var på väg fram, men när han såg vem jag pratade med vände han åt ett annat håll.
- Hur var det? frågade jag.
- Vad menar du?
- Att älska med Lisa.
- Hon rodnade en aning.
- Jag skulle vilja veta. Jag fick aldrig göra det.
- Det var... annorlunda, men det är inte så konstigt. Det var första gången för mig. Det var hon som tog kommandot, som visade hur det skulle gå till... det var trevligt... samtidigt hade hon ju ett övertag och... jag kände mig lite nertryckt... hon var ganska dominant.
- Blyga, lilla Lisa. Men den erfarna förförerskan i sängen. Det är svårt att tro.

- Jag är ledsen, Frank.
- Var inte det. Hon valde själv.
- Blev du förvånad? När hon dog?
- Över att hon tog livet av sig? Egentligen inte. Inte nu i efterhand.
- Vet vi det?
- Ja. Jag tror vi vet.

Magnus banade sin väg genom folkmassorna och kom fram till oss för att hälsa. Anne gav mig en kram och vände sig om för att prata med Magnus. Jag vände mig om mot tavlan igen och försökte se vad jag såg. Hans konst var märklig. Som ingen annan kunde han lägga dimridåer framför de verkliga motiven: avsikterna. Skuggor som låg där för att lura betraktaren, som för att avleda uppmärksamheten, fast egentligen för att kräva öppna sinnen och koncentration. Det var i alla fall vad jag kände. Vid varje målning krävdes det att man var på helspänn för att komma förbi det yttre skiktet, fasaden, ofta i starka färger, skimrande, vackert. Han försökte på något sätt locka betraktaren i fällan, likt sagoväsendet på Lorelei ville han avleda, men där hon ledde skeppen mot förintelsen ville han styra mot det ointressanta. Man var tvungen att helt stänga av det uppenbara, det tilltalande. Lyckades man med det såg man plötsligt hur tavlan öppnade sig, andra konturer blev verkliga, en egen värld i tavlan kröp fram, figurer framträdde, de tog betraktaren i sina klor och vägrade släppa greppet. Den nya världen var sällan lika kittlande skön och behaglig som ytterhöljet. Det fanns sällan påtagliga motiv, hans penslar spelade mera med känslor, lager av rädsla och oro och man kände sig plötsligt som ett offer; utvald att komma där innanför, men omöjligt att stiga ur.

Jag stod kvar framför den stora tavlan, omsluten, avskärmad från vernissagepubliken. Mitt glas var nästan orört när någon för andra gången på en kort stund knackade mig på axeln. När jag vände mig om var det Sven Ekholm själv som stod framför mig.

– Ursäkta, sa han och petade upp glasögonen en bit på näsan, är det ni som är Frank Asker?

Jag var fortfarande kvar i tavlan och hade tagit den med mig när jag vänt mig om, såg den i svaga konturer i hans ansikte. Han rökte cigarr, men verkade annars väldigt lugn, inga rodnader i ansiktet, en oklanderlig diskret kostym, mörk slips, försiktig frisyr. Han lät tavlorna stå för det uppseendeväckande den här gången.

- Ja, sa jag.
- Det är jag som är Sven Ekholm. Får jag störa en minut?
- Ja... visst.
- Det är så att jag håller på att sammanställa en bok om mitt konstnärskap. Det har gjorts förut, men aldrig med min inblandning. Nu vill jag vara

med själv och försöka få till en helhet som jag tycker har saknats tidigare.
Är ni bekant med min konst?

– Nej. Knappt alls.

– Nå, det spelar ingen roll. Det är rentav en fördel.

Jag tittade mig runt i lokalen och märkte hur folk runtom oss började uppmärksamma vårt samtal. Eller så inbillade jag mig.

– Men lite har du väl sett? Får jag säga du?

Jag kom mig inte ens för att nicka.

– Jag såg det du skrev i tidningen.

– Det var bara en målning.

– Ja, det är ju inte så lite ... Hur som helst, tjugo tavlor ska porträtteras i boken. Jag skulle vilja att du skriver en kortare text till var och en av tavlor.

– Förlåt?

– En text till varje tavla. Tjugo stycken.

– Jag?

– Jag tyckte om det du skrev om "Första mötet" i tidningen. Dessutom har jag sett dina reportage som du har gjort om konstnärer. Jag gillar din stil.

– Det måste finnas minst femtio personer bara i den här lokalen som kan så mycket mer, som har följt din utveckling, som är professionella konstkritiker, kulturskribenter, författare, informatörer eller vad som helst.

– Det är just det, sa han. Jag vill inte ha det. De är oftast blassé, förstörda av gamla föreställningar och fast i sina skrivramar. För att inte tala om att de oftast är alltför imponerade. Jag vill ha någonting fräscht och fräckt. Någonting nyfiket, oantastat. Naivitet kanske, men ta det inte negativt. Du är ung, oerfaren vad det gäller konst, inte så fylld av respekt. Framför allt vill jag ha hunger, det tror jag du kan ge mina bilder.

Flera blixtar brann av i vår omgivning. Redaktören hade smugit sig upp jämsides med mig.

– Jag vet inte ...

– Inga speciella ramar gäller. Det kan vara två rader likväl som tjugo. Bara något till varje målning. Du får tusen spänn för varje text, det blir tjugotusen.

Jag var överrumplad, tavlan hade fortfarande inte släppt sitt grepp helt, jag svettades i den kvava värmen. Sven Ekholm stod framför mig och väntade.

– Jag är smickrad ... men jag vet inte om jag klarar det.

– Det gör du, det gäller bara att vara ärlig gentemot tavlan och sina egna intryck. Vi gör såhär: jag har litografier med mig på alla tjugo verken. Du får med dig ett ex av varje nu i kväll och så har du dem hemma en vecka

till att börja med och känner dig för. Jag åker till USA i morgon, men du ska få mitt telefonnummer så kan du höra av dig om ungefär en vecka.

Han halade fram ett visitkort ur plånboken och gav mig. Jag kände mig överkörd och upplyft.

– Okej.

– Bra, sa han, och klappade mig på axeln. Jag tror på det här, vi blir ett bra team. Boken ska inte komma ut förrän till senhösten så det är gott om tid.

– Jag ska fundera en vecka och känna mig för, sa jag och han blinkade mot mig och lösgjorde sig från folkhopen. Strax efteråt kom Martin Hoffman fram till mig.

– Vad gällde det?

– Ingenting. Inte än så länge.

Innan jag gick kom en av galleristerna fram till mig med ett tjockt paket inslaget i brunt papper. I det låg tjugo litografier.

Redaktören, Magnus och jag steg in i Jungfrukammaren, en av oss med ett stort paket under armen. Jag slängde av mig rocken och gick in i Stora rummet. Jag öppnade paketet och bredde ut bladen över hela golvet och bordet. Några av dem kände jag igen från utställningen, men de flesta var obekanta, förmodligen äldre. Litografierna var numrerade och ingen av dem hade en upplaga större än sjuttiofem. Redaktören och Magnus stod i dörröppningen och kunde inte komma in utan att trampa på bilderna.

– Det måste vara en förmögenhet som ligger här, sa Redaktören. Varje blad går säkert på tjugo, tjugofemtusen.

– Det var som fan, sa Magnus.

– Ja, sa jag och stod mitt på golvet med händerna i sidorna. Men varför just jag?

– Det undrar jag också, sa Redaktören.

– Är du avundsjuk? sa Magnus.

– Mycket.

Jag hade satt mig ner på golvet och sneglade upp mot dem. Framför mig, bakom mig och runtom mig ett hav av färger, möda, berömmelse, pengar, världar.

– Helt otroligt! skrattade jag.

– Sannerligen, sa Redaktören.

Någon hämtade en flaska vin, men innan vi öppnade den samlade jag ihop alla bilderna och la tillbaka dem i omslagspapperet, med ett tunt silkespapper mellan varje litografi. Vi satte oss vid bordet och skålade.

– Vilken kick, sa jag.

– Inte dåligt.

– Klarar du av det då?

– Ingen aning? Men jag tänker fan försöka.
– Det blir inte lätt.
– Vad är lätt? sa jag.
– Vi får inte glömma bort krogen, sa Magnus.
– Krogen? Vem fan har tid att tänka på krogen.
– Jag. Jag är singel.
– Ska du hitta någon i din smak får du fan gå på Espan.
Alla skrattade.
– Jag vet inte om jag har lust, sa jag.
– Lagg av, sa Magnus. Nu får du ställa upp. Jag har längtat efter den här kvällen.
– Det brukar inte bli bra då.
– Inte med den inställningen, nej.
– Fram med mera vin då!
– Inga problem.
Vi gick ner till Skeppsbron vid elva.
De andra fortsatte till Seaport vid ett.
Jag gick hem, orkade inte bli för full. Jag tog fram bilderna igen, la ut dem på golvet för andra gången. Satt och tittade på dem en stund, kände mig trött och packade ihop dem igen. När jag skulle gå och lägga mig fick jag syn på telefonsvararen som blinkade. Det var Karin, hon ville att jag skulle ringa henne. Jag kunde inte förstå varför.

7.

Magnus besök gav en konstig eftersmak. En känsla av något påtvingat. Förut, när vi tre bodde i Jungfrukammaren, fanns inga umgängeskrav. Vi delade lägenhet. Alla hade sitt. Ibland träffades vi i Stora rummet på väg in eller ut, till frukost, framför tv:n. Ibland åt vi middagar tillsammans, ibland söp vi tillsammans. Men hela tiden nästan som av misstag, sällan planerat. Vi kom i varandras vägar och gjorde det bästa av det.

Den här helgen skulle allt vara som förr. Middag, fika i en ring framför tv:n, krogbesök, samtal. Vi skulle återförenas för fyrtioåtta timmar och göra allt som vi gjorde förut. Men det var planerat. Det fungerade inte så. När söndagen kom satt vi och var irriterade på varandra. Jag hade blivit kvar på mitt rum för länge i de andras smak, kaffet var ju framdukat. Redaktören hade stämt träff med en arbetskollega för att gå igenom ett projekt. Varför på en söndag? Varför nu? När vi andra hade tagit dagen ledigt.

Sådana saker.

Förmodligen hade Sven Ekholms förslag ändå räddat tillställningen. Vi